

CAPITOLUL XIII

În care se intră într-o mare primejdie, Dan se arată mai aspru decât dacii, iar lucrurile se așază pe o cale poate mai bună.

Dan privea încruntat oștirile dacice.

– Nu au venit ei aici de florile mărului, se trezi Mitu vor-bind, ca de obicei. Vor fluierile alea rău de tot.

– Ar fi bine, mormăi Dan printre dinți.

Cei doi prieteni îl priviră cu mirare.

– Ce vreți? – strigă Dan cu asprime către daci.

Și vântul aduse un răspuns slab, dar rece și tăios ca gheața.

– Pe fiul lui Novac!

Mitu și Surdul simțiră fiori pe spate, și nu din pri-cina frigului. Așadar asta îi adusesese pe dacii din Munții Albi aici: răzbunarea! Chiar și după atâția ani, erau pre-gă-tiți să se răz-bu-ne pe copilul nevinovat al celui ce le în-călcase legea.

– Și ce – strigă Dan cu dispreț – credeți că I avem în desagi?

Strigătul lui se rostogoli pe pantele muntelui, a-proa-pe la fel de tăios ca cel primit de la daci. Ochii îi scânteiau într-un fel pe care Mitu nu l mai văzuse nici-când, iar Surdul doar o dată, când Dan trebuise să în-frunte un urs brun doar cu un cuțit, pentru a-i salva viața. Și ur-sul murise.

– E cel ce-i ziceți Mitu! – sosi la fel de rece răspun-sul dacilor.

Atunci Dan făcu într-o parte câțiva pași, suindu-se pe o stâncă mai înaltă.

– Mă vedeți bine? – strigă el cu aceeași voce.

– ... desigur! – răspunseră dacii după o pauză, ne-du-meriți de întrebarea ciudată.

– Bine! – răspunse Dan. Ca să știți cine va aduce ce-le nouă blesteme peste voi și peste Pădurea cea Mare, u-cigași de copii ce sunteți!

Și scoase fluierile cele nouă blesteme, ducându-le la bu-za de jos.

– Ai înnebunit?! – strigară Mitu și Surdul, îndreptându-se spre el.

Dan îi îndepărtă pe amândoi cu o singură lovitură de picior, fără să și miște privirea dinspre daci.

Vocea îi devenise o șoaptă, dar o șoaptă șuierată, mai pătrunzătoare decât vântul și plină de ură și putere.

– Dacă în câteva clipe nu ați plecat, voi aduce bles-te--mul peste voi toți. Iar noi oricum vom trece.

Într-adevăr, se știa că cele nouă blesteme nu ating pe cel ce are fluierile cu care acelea erau chemate.

– Nu vei îndrăzni! – se auzi un glas în apropierea lor.

Dan nici nu se clinti.

– Așa crezi, vrăjitorule? Dacă vreți moarte, moarte veți primi! Crezi că îmi pasă de pădurea ta și

munții tăi? Mitu este fratele meu și va trece de voi chiar de ar fi să dis-trug toată Pă-du-rea cea Mare. Aveți câteva clipe să ho-tă-râți. Grăbiți-vă dacă vreți să mai trăiți, că s-ar putea să suflu din greșeală.

Și duse fluierul la buze.

– Ești nebun! – răcni vrăjitorul cu ciudă însă și cu respect.

Și făcu un semn cu mâna către oștire. Îndată oa-me-nii suiră pe balaurii de gheață, iar aceștia se înălțară, por-nind spre apus. Cu doar câțiva oameni cu ei – mai bine zis călare pe cei mai voinici dintre ei – și urșii albi, uriași, ple-ca-ră în aceeași parte. Dan coborî din nou fluie-rele la bu-za de jos, fără să se miște.

– Să nu crezi, șuieră el, că mă poți păcăli, vrăjito-ru-le. Nimeni nu se atinge de frații mei! Vom trece toți trei de Pă-durea cea Mare sau voi distruge Pădurea cea Mare. Alege!

Vrăjitorul părea înveșmântat în zăpadă. Nici fața nu i se vedea. Doar vocea i se auzea, liniștită și tăioasă.

– Parcă ați făgăduit că le veți distruge.

– Desigur, zise Surdul. Dar în Derala.

Vrăjitorul tăcu o vreme, ca și cum n-ar fi vrut să-l ba--ge în seamă pe Surdul. Dar cum Dan tăcea, nu avu în-cotro.

– Deci în Derala le veți distruge?

– Da.

Răspunsul lui Dan nu fu urmat de niciun alt cu-vânt, cu toate că vrăjitorul așteptă multă vreme.

– Bine. Din partea noastră veți ieși cu pace din pă-du-re.

Făcu un singur gest și zăpada de pe coasta ce co-bo-ra de pe culme spre vale se ridică într-un uriaș nor de nea, din ca-re se ivi un alt balaur de gheață. Dintr-un salt pre-lung, a-proa-pe ca un zbor, vrăjitorul sări pe el și porni spre apus. Spul-be-rată de vânt, zăpada ce-l acoperea se ri-si-pi, lă--sând să se vadă o bla-nă de urs alb ce-l îmbrăca în în-tre-gi--me. Din înăl-țime, din-tre nori, coborâră alți doi ba-la-uri de ghea-ță, urmându-l și ei pe vrăjitor.

În drumul lor, multă vreme, singurele primejdii fu-ră cele firești: frigul, foamea, surpăturile, prăpăstiile și ce-le a-se--me-nea. Nu vorbiră. Mitu nu știa ce să spună și era plin de gân-duri. Surdul se temea să vorbească. Iar Dan... Dan era liniștit cu totul. Îi înțelegea și pe cei doi, dar știa foarte bine și ce are de făcut.

Când se pogorâră din nou la păduri, urcând și co-bo-rând iar culmi pline de brădet, Dan porni spre apus.

După greutăți ce țineau doar de asprimea munte-lui și a marginilor dinspre Drumul Trecătorii, cei trei se în-toar-seră din nou la acesta. În spate se vedea Trecătoa-rea, plină de zăpadă până sus, la vârful brazilor. Uneori se mai pră-vă-lea pe Drum, iar alteori cădea altă zăpadă, de pe creste, com-ple-tând ceea ce alunecase.

Cu toate că pentru alții peisajul ar fi părut la fel cu cel dinspre Fortul Brazilor, cei trei simțeau

schimbările. Ver--dele brazilor era mai închis, coaja mai neagră. Acolo un--de sur-pa-rea zăpezii făcea să se ivească pământul se pu-tea ve-dea că este mult mai gălbui decât cel de dincolo.

Curând – să nu uităm că forturile erau de obicei ca--le de o zi unul de altul – se ivi un fort. Semăna mult cu For-tul Bra-zilor, doar că se chema Fortul Zagrei. Într--adevăr, din tur--nu-rile înalte ale fortului se puteau vedea, peste vâr-furile bra-zilor, cul-mile avântate ale Munților Zagrei. Aflat acum la a-dă---post, Dan le privi numai o clipă, cu nepăsare, în-tor-cân-du--se la cititul de care nu mai avu-sese parte de multă vre-me. În schimb Mitu și Surdul se uitară muuult la acei munți, re-po-ves-tindu--și unul altuia legendele și bas--mele des--pre dacii cei as-pri de aici și des-pre felurite făp-turi ne-mai-vă-zute. Se știa doar că în acești munți pot fi văzuți uneori și ba-lauri de ghea-ță, dar și ba-lauri de cristal, urși albi, cerbi u-ri-ași, lelele și chiar și piti-cii negri. Era, de-si-gur, mai sigur să nu--i vezi. Dar cel mai bine era să--i zărești de de-parte și, scă-pând cu viață, să poți po-vesti și altora mi-nunăția.

Cei trei fuseseră primiți la Fortul Zagrei după mul-tă vor-bă și ținere la poartă. Nu se mai întâmplase poate de pes---te o sută de ani ca niște eroi să apară așa, de-odată, din--spre Tre-că-toarea înzăpezită. Oare nu erau Nă-luci? Sigur? Dar cum pu-teau fi siguri? Semnul de la For-tul Ur-și-lor? Și da-că îl fu-raseră de la niște oameni, ei fiind Nă-luci? Nă-lu-ci-le fuseseră nimicite? Si-gur? Și dacă ei min-țeau, pentru că erau Năluci? Nu aveau ar-me și haine ca Nălucile? Sigur? Și dacă și le pre-fă-cuseră așa, ca să îi păcălească, fiind Nă-luci? Sau vrăjitori... Să le stro-peas-că ei, soldații, cu apă sfințită, ca să fie siguri că nu sunt vră-jite? Sigur? Dar asta nu în-seam-nă să le deschidă poarta? Și dacă sunt Năluci și au to-varăși ascunși pe aproa-pe? Să îi ude cu a-ghiasmă de pe zi-duri? Sigur? Păi nu răcesc, dacă sunt oameni? A, dacă du-pă aia intră la un foc bun și beau ceva să se refacă nu răcesc? Sigur? Păi atunci să--i stro-pim cu apă sfințită! – au fost de acord ostașii. Și doar așa, sfințiți și uzi leoarcă, au putut in-tra în fort.

– Se vede că suntem înspre Derala, zicea Mitu. În Câm---pineni s--ar fi terminat treaba de zece ori mai repede.

– Dar poate nu așa de bine – făcu Surdul. Chiar da-că a durat mai mult, nu poți să spui că nu a fost o idee bună.

Mitu îl privi uimit.

– Bine, Surdule, dar a fost ideea noastră! Dacă era du-pă ei, ne țineau la poartă până muream de frig.

Surdul începu să râdă și la fel și Mitu. Păi, mai pu-teai să faci altceva decât să râzi?

*

La Fortul Zagrei nu poposiră mai mult de o noap-te. Focul strașnic făcut de soldații cu muștrări de conștiință pen--tru udătura provocată le uscă repede hai-ne-le. Dor-mi-ră bine și a doua zi porniră mai departe.

Din păcate, la Fortul Ibatului – atât de asemănător la nume cu Codrul Ivatului al copilăriei lor – fură de a-se-me-nea cu greu primiți, după multă vorbă, deși fusese tri-mis cu ei, de la Fortul Zagrei, un ostaș tocmai cu misi-u-nea de a în--lesni pri-mirea. În cele din urmă intrară.

La fel fură însă primiți și în următoarele forturi. Se părea că cei din Derala sunt în același timp foarte greoi în a lua hotărâri și foarte temători în privința străinilor. Ar fi preferat câteodată să o ia prin Pădure. Dar... Întâi și întâi, dacă nu aveau semnele de la forturi, la Cetatea Arnota n- ar fi primit hrisovul de intrare în Derala (un argint bu-ca-ta!). Iar fără el, oriunde în Derala ești găsit, ești dus di-rect la în--chi--soare. (De fapt, la fel era și în Câmpineni). Al doi-lea, Pă--durea devenise... parcă străină. După întâlnirea cu dacii Mun-ților Albi, Pădurea nu le mai făcuse necazuri, ceea ce nu-i stătea în fire. Era ca și cum și- ar fi rupt orice legătură cu ei. Dar îi pân-dea. Îi pân-dea cu mii de ochi, na-suri și u-rechi. Iar ei sim-țeau asta. Amenințarea cum-plită a lui Dan îi scăpase, poate, dintr-o mare primejdie. Dar îi și des-păr-ți-se de Pădurea cea Mare. Ajunseseră să se simtă a-ca--să a-ici, cu toate fiarele și po-poarele ciudate ce locuiau în ea, după viețuirea cu dacii. Dar acum erau înstrăinați și pân--diți ca niș-te dușmani ai Pădurii. Și, la drept vorbind, era de în-țe-les.

Când în zare se iviră zidurile mărețe ale Cetății Ar-no--ta, galopară spre ele ca spre un liman. Deja munții se tran---s-for-maseră în dealuri, iar zăpada fusese înlocuită de un a-mes-tec de noroi și petice de zăpadă. În Derala era toam-nă. Iar Ce-ta-tea Arnota, pieptul Deraliei înspre Pădu-rea cea Ma-re, era plină de copaci cu frunze îngălbenite, iar în u-ne-le lo-curii brân-dușele de toamnă își mai clătinau încă în vânt pe-ta-lele viorii.

Judele cetății îi privi cu mirare:

– Măi, măi! Am auzit de voi. Dar nu știam de e basm sau nu. Însă cum ați răzbătut până aici? Am înțeles că Tre--că---toarea e deja închisă de zăpadă.

– Așa e, spuse Dan obosit. E închisă. Am răzbătut cu greu. Mă și mir că am scăpat cu viață. Bine că am ajuns la liman.

– Hmmm... – încuviință, sau poate nu încuviință (nu puteai să-ți dai seama) – judele. Dar cu ce treabă pe a-ici?

Mitu și Surdul se gândiseră și ei, tot drumul de la For---tul Zagrei la Arnota, ce vor răspunde la

această între-ba--re. Da---că ar fi venit firesc, pe Drumul Trecătorii, fără a-ba--teri prin Pă-du-rea cea Mare sau alte întâmplări uimi-toa-re, ar fi fost u-șor. „Am vrut să vedem frumusețile Deralei”. Și nu ar fi avut pie-dici. Acum însă un asemenea cuvânt ar fi stâr-nit bănuiei. „De ce să le vadă?”, s□ ar fi gândit ju-de-le. „Ce, eroii hălăduiesc așa, du-pă frumu-seți?”. □ ar fi crezut spioni, sau chiar Năluci...

Dan însă răspunse liniștit:

– Am primit o misiune.

Mitu se îneacă și începu să tușească.

Judele îi privi pe sub sprâncene:

– Ce misiune?

– Să ducem un oarece mesaj domniței Enga, din Târgul Vicinului, de la fratele său, căpitanul Fortului Tur-nul Morții.

Mitu și Surdul își ascunseră uimirea cum știau mai bi-ne. Cu toate că Dan le spusese de rugămintea căpita-nu-lui, ui-taseră cu totul de ea. Și era cel mai bun răspuns, într□ adevăr! Judele clătină din cap și începu să semneze hrisoa-ve-le de liberă trecere, cu numele și semnele lor.

– Știți unde e Târgul Vicinului?

– Am înțeles că e doar la câteva ore de aici.

Judele râse.

– În galopul calului, poate. Și dacă e odihnit bine calul. Dar căpitanul așa spune tuturor. Dorul de casă, de! Hmmm... de fapt e cam la o zi depărtare. Mai bine să ple-cați mâine dimineață. Vedeți că e în cetate Hanul Tre-că-to-rii unde vă puteți odihni bine și voi și caii voștri. Fratele meu îl ține! – adăugă el cu mândrie, dar și cu subînțeles.

Cei trei încuviințară cu hotărâre. O astfel de poftire nu putea fi refuzată fără supărare.

După ce se făcu dimineață, se grăbiră să plece din cetate. La drept vorbind, ar mai fi avut de ce sta. Târgul nu se închidea niciodată aici, căci locuitorii Arnotei erau foar-te bogați. Primele mărfuri din Câmpineni la ei soseau și mulți dintre ei aveau caravane care mergeau încoace și încolo pe Drumul Trecătorii. De asemenea, mulți din De-ra-la veneau a-ici pentru a cumpăra mărfurile din Câm-pi-neni la cel mai mic preț. Iar acum, că se închisese Tre-că-toa--rea, iar mărfurile urmau să se scumpească, Ce-tatea Ar-no-ta era plină de ne-gus-tori și oameni de rând. Și dacă mai so-cotim și ostașii, fie liberi, fie în patrule, ani-malele aduse în obor, la obor sau de la obor, înțelegem că aveai ce ve-dea. Mai ales dacă erai un sătean cu puține ie-șiri la târg, a-șa cum erau cei trei.

Dar nu le ardea de asta. Poate că Pădurea cea Mare îi săl-băticise, poate voiau să scape de ea odată, ori poate sim--țeau iarăși amenințarea Răului apropiindu□ se de ei. Ori--ce ar fi fost, se grăbiră să iasă din cetate.

Aveau caii mărunți de munte pe care îi cumpăra-seră – unul câte unul – la Fortul Zagrei și la

celelalte for-turi din-spre Derala. Și desagii cam goi. Și hrisoavele de drum.

Deși nu se uitau în urmă, simțeau cum crește de-păr---tarea de Pădurea cea Mare. Și când era gata să se stin-gă în za-re, cu Cetatea Arnotei cu tot, pe drumul ce trecea a--cum prin-tre ogoare, crânguri și sătucuri îngrijite, Dan se o-pri pe o co-lină și se întoarse. Se întoarseră și cei-lalți, pri-vind în-de-lung.

– De data asta am scăpat, fraților! – spuse Dan. Dar oare de ce am fost trimiși în Țara Negurilor?

Cei trei îl priviră uimiți. Cum de ce? Doar știau toți de fluier și de misiunea lor de a le distruge.

– Fraților, le spuse Dan, fluierul nu sunt adevărate. Ați uitat că ard gura oricui le atinge?

Da!! Își amintea... acum! Starețul schitului le spu-se-se aceasta! Oricine pune fluierul la gură se alegea cu gu--ra arsă și cel puțin o vreme aproape nu putea vorbi. Își a--min-tiră a-cel „Da” spus de Dan pe culme, ca și cum □ ar fi du---rut gura. Se prefăcuse!

– Și dacă noi n□ aveam cum să știm asta, prințul Roland sigur trebuia să știe – adăugă Dan. Îl priveau cu o uimire din ce în ce mai mare.

Dacă fluierul nu erau la ei, ce rost avea toată tri-mi-te--rea lor în Țara Negurilor, călăuzirea lor de către Prințul Ver-de la daci și toate aventurile și luptele lor?

– Întrebările sunt nenumărate, zise Dan. Dar cred că abia în Țara Negurilor vom afla răspunsul. Sau poate în drum spre ea...

După câteva clipe, în care Dan stătea cu capul în piept, parcă socotind ceva, Surdul și Mitu se întoarseră, lă--sând în ur-mă Pădurea cea Mare și Cetatea Arnota. Când se depărtară pu-țin, Dan zâmbi scurt către un tufiș în care, pentru o clipă se vă-zuse un fel de haină verde, lu-cioa-să.

Apoi plecă și el spre Târgul Vicinului, lăsând în ur-mă Drumul Trecătorii și Pădurea cea Mare.

[<CAPITOLUL XII](#)